

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **S. T.**, narozený dne xxx
státní příslušnost Běloruská republika
zastoupený advokátem Mgr. Viktorem Rytikovem
sídlem nám. Míru 341/15, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 8. 2023 č.j. MV-37967-13/SO-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 3. 8. 2023 č. j. MV-37967-13/SO-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“), jímž žalovaná rozhodla o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť je důvodné nebezpečí, že by účastník řízení mohl ohrozit bezpečnost státu, a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.S.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce byl držitelem povolení k trvalému pobytu, které mu bylo vydáno (po důkladném prověření ze strany příslušných orgánů veřejné moci včetně bezpečnostních složek) dne 12. 12. 2006, a to po 5 letech nepřetržitého pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“), kde pobývá (i se svojí rodinou) již od roku 1996.
3. Žalovaná obdržela dne 25. 5. 2022 žádost Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, o převzetí řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce. Na základě této žádosti žalovaná převzala řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce.
4. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, špatné posouzení skutkového stavu věci a vady řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo. Celkové odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje žalobce za nedostatečné, když podle něj není zřejmé, na základě jakých skutečností dospěla žalovaná ke skutkovým závěrům (porušení § 46 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“), že žalobce ohrožuje bezpečnost ČR, když při hodnocení spisových podkladů žalovaná použila de facto dokola stejnou argumentaci, respektive odkazuje na obecné informace poskytnuté blíže nespécifikovanou bezpečnostní složkou, že žalobce ohrožuje bezpečnost ČR tím, že má vazby na zpravodajskou službu Běloruské republiky, a existuje tak důvodné podezření, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.
5. Současně žalobce vytýká i rozpor napadeného rozhodnutí s § 3 správního řádu, když žalovaná v daném případě nezjistila stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, když v této souvislosti žalobce namítá rovněž porušení § 3, § 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, přičemž má za to, že žalovaná nevyšla ze spolehlivě zjištěného stavu věci, když nezjistila přesně a úplně skutkový stav a neopatřila si potřebné podklady pro komplexní posouzení věci a vydání zákonného rozhodnutí.
6. Z rozhodnutí plyne, že utajované informace (výše uvedeného obecného rázu), které jsou ovšem odděleny mimo správní spis, a nejsou tak součástí tohoto spisu, byly jediným podkladem pro vydání rozhodnutí. Právě s ohledem na obsah utajované informace, tj. že účastník řízení má údajně vazby na zpravodajskou službu Běloruské republiky, lze rozhodnutí považovat za nepřesvědčivé a nepřezkoumatelné.
7. Žalobce nepřetržitě pobývá na území ČR již od roku 1996, k okamžiku podání žaloby tedy 27 let. Po celou tuto dobu se žalobce nedopustil žádné trestné činnosti ani přestupku proti občanskému soužití, tím méně jiné aktivity, kterou by bylo možno hodnotit jako ohrožení veřejného pořádku, zájmů nebo bezpečnosti ČR. Pokud by snad žalobce představoval pro ČR nebezpečí, muselo by se to za 27 let jeho pobytu zde projevit. Žalobce zde má veškeré zázemí, rodinu, práci, sociální a kulturní prostředí apod. Žalobce odmítá, že by byl kdy v kontaktu se zpravodajskou službou Běloruské republiky a že by měl na ni jakékoli vazby.
8. Klíčovým argumentem ve prospěch závěru o existenci důvodného podezření o ohrožení bezpečnosti státu má být přitom obsah utajované informace, která není součástí správního spisu. Nic dalšího, ohledně skutkové stránky věci, odůvodnění rozhodnutí, ale ani správní spis, neobsahují, tedy ani to, zda dodané (získané) utajované informace poskytly žalované dostatečný obraz, zda informace pocházely z důvěryhodných zdrojů či například, zda nebyly vzájemně rozporné a závěr žalované objektivně opodstatňovaly. Žalobce má v této souvislosti pochybnosti, zda se žalovaná vskutku postavila k obsahu utajované informace v souladu se závěry konstantní judikatury. Jelikož je odůvodnění napadeného rozhodnutí výlučně založeno na existenci utajované informace, nelze logicky klást na žalobce náročné požadavky na konkrétnost a kvalitu jeho argumentace v této žalobě, kdy žalobce se nutně musí spokojit jen s

kategorickým odsudkem obecně žalovanou tlumočené informace o jeho údajné vazbě na zpravodajskou službu Běloruské republiky. Z uvedeného důvodu žalobce logicky ani nemůže namítat konkrétní nezákonnost určitých zjištění, ani jejich nevěrohodnost, a proto tuto roli musí převzít soud a přezkoumat relevanci všech předložených informací, které zřejmě posuzovala žalovaná a z nichž i vycházela při vydání rozhodnutí. Za situace, kdy jsou použity utajované informace, k nimž je účastníkovi řízení omezen přístup, je pak soudní přezkum jedinou garancí zajišťující vyloučení libovůle v rozhodování správních orgánů.

9. Ve výše uvedené souvislosti žalobce podotýká, že ze správního spisu, respektive z rozhodnutí, není evidentní ani to, kdo je zdrojem utajované informace, a zda lze jím poskytnuté informaci (jejímu obsahu) přisuzovat dostatečnou míru věrohodnosti, přesvědčivosti a relevanci (ve vztahu k důvodům rozhodnutí), respektive, zda a podle čeho toto žalovaná posuzovala. Nejvyšší správní soud v případě rozhodování na základě utajovaných informací přitom konstantně judikuje, že zprávy zpravodajských služeb nemohou být pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu zachyceného ve spise a soudem ověřitelného. Žalovaná i správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevanci ve vztahu k bezpečnostnímu řízení (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, bod 32). Podle Nejvyššího správního soudu tyto informace musí obsahovat popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policejní nebo zpravodajská služba uvedené informace za věrohodné. Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k tomu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné, ne vyfabulované. Tyto informace musí poskytovat dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, č. 4031/2020 Sb. NSS, bod 22). Uvedené potvrzuje i nejnovější rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2023, č. j. 1 Azs 87/2023-32 (a jemu předcházející rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2023, č. j. 10 A 11/2023-54), které poukazuje na to, že z utajované informace musí být zřejmé, jaký typ zdroje nebo jakou metodu k získání informací zpravodajská služba využila a musí popsat okolnosti a důvody, pro které má uvedené informace za věrohodné (viz bod 19 rozhodnutí). Jen tak lze řádně ověřit otázku věrohodnosti a přesvědčivosti utajovaných informací, která je v rámci soudního přezkumu klíčová, když sám účastník řízení nemůže jejich obsahu sám oponovat, například namítat, že uváděné skutečnosti se nestaly nebo probíhaly jinak (viz bod 16 rozhodnutí).
10. Žalobce je názoru, že ad absurdum by státní orgány mohly libovolně vyloučit ze správního spisu podklady pro své rozhodování prostě tím, že by je označily za utajovanou informaci, v důsledku čehož by taková informace musela být automaticky považována za pravdivou a relevantní. Koneckonců přesně k tomuto došlo i v tomto případě. Navíc ze správního spisu není zřejmé ani postavení autora (zdroje) utajované informace. Je jen odkazováno toliko na blíže neurčenou „bezpečnostní složku“. Avšak ani takto označené autorství nemůže vést samo o sobě k závěru o její věrohodnosti, přesvědčivosti a relevanci. Vše zjištěné toliko vzbuzuje dojem, že zdrojem informací je někdo, do jehož oblasti působnosti získávání takových informací vůbec nespadá, a tudíž je nutno k obsahu přistupovat se značnou mírou obezřetnosti, přičemž na druhou stranu nelze vyloučit ani to, že i kompetentní orgán (autor) mohl být například uveden v omyl svými informačními zdroji, popřípadě může ze správných informací vyvodit nesprávné závěry. Sdělení žalované vůči žalobci, v čem má spočívat podstata utajované informace, je velmi vážná (údajné vazby žalobce na zpravodajskou službu Běloruské republiky), ovšem bez jakýchkoli důležitých údajů časových, místních a zdrojových.
11. Žalobce má za to, že ani v případě záznamu žalované poukazující na existenci utajované informace, jež má být součástí správního spisu, se nemohlo jednat o podklad pro rozhodnutí ve smyslu definice takové listiny z hlediska právních předpisů, čímž ve svém důsledku došlo k

odepření práva žalobce na seznámení s podklady, přičemž takto by správní orgán, jak již bylo uvedeno výše, mohl jakýkoliv dokument, který by chtěl utajit před účastníkem řízení, hodnotit jako podklad pro své rozhodnutí a tím vyloučit procesní práva účastníka správního řízení. Ve výsledku pak žalovaná odůvodnila své rozhodnutí pouze existencí utajovaných informací, ze kterých dovodila ohrožení bezpečnosti státu ze strany žalobce. Žalobce poznamenává, že žádné jiné důvody totiž ve svém rozhodnutí uvést ani nemohla, když žalobce na území ČR nespáchal žádný trestný čin, nebylo vůči němu zahájeno žádné trestní řízení, nebyl projednáván pro žádný relevantní přestupek a žije na území ČR více než 27 let v souladu s právním řádem a od roku 2006 v režimu trvalého pobytu.

12. Ze správního spisu na jedné straně plyne dosti čitelná a přehledná „cizinecká historie“ žalobce, který dlouhodobě legálně pobývá na českém území, nemá problémy se zákonem, se závazky vůči ČR (daňové, celní povinnosti atd.), a je zde značně integrován. Na druhé straně je zde utajovaná informace (respektive odkaz na ni) jako v podstatě jediný důvod pro zrušení povolení k doposud naprosto bezproblémovému trvalému pobytu žalobce.

III. Vyjádření žalované

13. Žalovaná měla za to, že námitky uvedené v žalobě jsou nedůvodné, jelikož informace poskytnutá bezpečnostní složkou popisuje skutečnosti, na základě kterých nelze než dospět k závěru, že žalobce ohrožuje bezpečnost ČR. Představuje-li cizinec ohrožení bezpečnosti státu, je taková skutečnost důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizince na území podle § 77odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zjištěné osobní jednání žalobce bylo shledáno v jeho nežádoucí činnosti, a to z důvodu vytvoření vazeb na zpravodajskou službu Běloruské republiky, a existuje zde důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.
14. Žalovaná konstatuje, že informace obsahují popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušnou službou, popisují konkrétní jednání účastníka řízení, včetně jeho přesného časového rámce, jednání je popsáno do detailu a působí tím věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací též přesvědčivě. Popisované jednání účastníka řízení je také relevantní ve vztahu k důvodu tohoto rozhodnutí, kterým je nebezpečí, které účastník řízení představuje pro bezpečnost ČR a jejích obyvatel, a to tím, že směřuje proti nejzákladnějším hodnotám společnosti, které jsou chráněny trestním právem. Informace popisují konkrétní jednání účastníka řízení, která jsou ve svém souhrnu schopna přivodit nebezpečí pro ČR a její obyvatele. V informacích jsou uvedena konkrétní skutková zjištění. Informace popisují opakovaná jednání účastníka řízení, kterých se měl v průběhu posledních let soustavně dopouštět. Tyto informace pak zavádějí důvod se domnívat, že účastník řízení by mohl ohrozit bezpečnost státu i v budoucnu.
15. Žalovaná také konstatovala, že konkrétní okolnosti tohoto případu podléhají utajení, tudíž je nemůže argumentačně využít při vymezení skutkové podstaty. Pokud by žalovaná pro vymezení obsahu a rozsahu pojmu bezpečnosti státu použila konkrétní okolnosti případu žalobce nebo alespoň jejich typové určení, bez větších obtíží by mohla vysvětlit i své úvahy, jimiž se při výkladu řídila. Zároveň by tím ovšem vyzradila, co je v utajované informaci obsaženo, a tím jednala přinejmenším nevýhodně pro zájmy ČR. Jakkoliv obsah utajovaných informací vypovídá o tom, že i žalobci musí být alespoň v části známo, co je v nich uvedeno (nežádoucí činnost z důvodu vytvoření vazeb na zpravodajskou službu Běloruské republiky, která je v rozporu s bezpečnostními zájmy ČR), jakékoliv konkrétní či typové určení by blíže určovalo (a vyzrazovalo) rozsah a intenzitu utajovaných poznatků.
16. Žalovaná k námitkám uvedeným v žalobě podotýká, že informace obsažené v utajované části správního spisu jsou z pohledu požadavků na přesvědčivost, relevanci a věrohodnost pro účely

tohoto správního řízení dostačující. Žalovaná v nich nenašla žádné rozpory nebo nesrovnalosti. Navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

17. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaná obdržela písemné informace vztahující se k osobě účastníka řízení. Informace byly správnímu orgánu poskytnuty v režimu utajení (stupeň „DŮVĚRNÉ“) v souladu se zákonem č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“), informacím byly přiřazeny sp. zn. D67/2022-OAM a sp. zn. D18/2023-OAM.
18. Žalovaná v napadeném rozhodnutí shledala, že utajená informace není v souladu s § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců s odkazem na § 17 odst. 3 správního řádu součástí správního spisu vedeného ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu účastníka řízení a Komise účastníkovi řízení ani nemohla umožnit se s jejím textem seznámit. Bezpečnostní složka, která informace správnímu orgánu poskytla, jasně uvedla, že by byl účel jejich utajení zmařen, pokud by se s nimi účastník řízení seznámil. K zachování procesních práv účastníka řízení dostačuje, že mu byla sdělena podstata utajovaných informací, tj. že účastník řízení má vazby na zpravodajskou službu Běloruské republiky a existuje důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu. Žalovaná nemohla účastníkovi řízení poskytnout utajované informace k seznámení, ani mu jinak komunikovat jejich obsah. Judikatura Nejvyššího správního soudu, stejně jakož i Ústavního soudu (například náleze ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, náleze ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II ÚS 377/04), již dovodila, že omezení účastníka řízení, jemuž utajovaná informace není přístupná, je odrazem vážení relevantních ústavně chráněných hodnot, tedy především zájmu na ochraně bezpečnosti státu a jeho demokratického zřízení na straně jedné a práva na spravedlivý proces na straně druhé. Tedy znepřístupnění utajované informace účastníkovi řízení je legitimním omezením jeho procesních práv. Podkladem pro vydání rozhodnutí byly informace, jež jsou podle § 4 písm. c) zákona o ochraně utajovaných informací klasifikovány stupněm utajení „DŮVĚRNÉ“, přičemž seznámení účastníka řízení s těmito informacemi by zmařilo účel jejich utajení.
19. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že informace poskytnuté bezpečnostní složkou popisují skutečnosti, na základě kterých nelze než dospět k závěru, že účastník řízení ohrožuje bezpečnost ČR. Představuje-li cizinec ohrožení bezpečnosti státu, je taková skutečnost důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizince na území podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zjištěné osobní jednání účastníka řízení bylo shledáno v jeho nežádoucí činnosti, a to z důvodu vytvoření vazeb na zpravodajskou službu Běloruské republiky, a existuje zde důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.
20. Dle judikatury není správní orgán oprávněn ani tím pádem povinen zkoumat pravdivost utajované informace, ale je povinen se zabývat její věrohodností, přesvědčivostí a relevantností. Jako příklad lze uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, který se sice týká bezpečnostního řízení, nicméně jeho závěry jsou v tomto ohledu obecně použitelné: *„Žalovaný ani správní soudy sdělení zpravodajských služeb nepřezkoumávají v takovém rozsahu a takovým způsobem, který je ve správním soudnictví obvyklý. Judikatura nicméně zdůraznila, že byt' jde o podkladové akty, nemohou být zprávy zpravodajských služeb pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu zachyceného ve spise a soudem ověřitelného. Žalovaný i správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevanci ve vztahu k bezpečnostnímu řízení.“* Podobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2019, č. j. 9 Azs 81/2019-33, tento soud s odkazem na svá předchozí rozhodnutí uvedl, že správní orgány nejsou skutečně oprávněny ani povinny zkoumat pravdivost poskytnuté informace, kterou zpochybňoval stěžovatel, avšak dle požadavků výše citované judikatury jsou povinny se zabývat

věrohodností, přesvědčivostí informace a její relevancí. S ohledem na citovanou judikaturu správní orgán musí zhodnotit, zda je tedy obsah informace věrohodný, přesvědčivý a ve vztahu k důvodu tohoto rozhodnutí relevantní. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013-69, k otázce věrohodnosti uvedl, že pro účely předmětného řízení by tedy postačoval konkrétní popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policie uvedené informace za věrohodné.

21. Skutečnosti uvedené v utajované informaci lze podřadit pod pojem „hrozba pro bezpečnost státu“. Pojem bezpečnost státu je obsažen v ústavním zákoně č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ústavní zákon č. 110/1998 Sb.“), kdy se podle čl. 1 ohrožením bezpečnosti rozumí ohrožení svrchovanosti a územní celistvosti státu, jeho demokratických základů a životů, zdraví a majetkových hodnot, přičemž z utajovaných informací sp. zn. D67/2022-OAM a sp. zn. D18/2023-OAM vyplývá skutečnost, že účastník řízení představuje nebezpečí pro bezpečnost ČR, tedy svým jednáním by mohl být způsobilý ohrozit zájem chráněný ústavním zákonem č. 110/1998 Sb. Žalovaná dodala, že pro naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu účastníku řízení není rozhodující, zda se účastník řízení takového jednání dopouští či v minulosti dopustil, ale postačí pouze hrozba takového jednání. Názor žalované je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, ve kterém je uvedeno: *„posuzování informační hodnoty určitého zjištění je nutně vždy úvahou pravděpodobnostní, založenou v určité míře na odhadu. Proto někdy pro závěr o existenci bezpečnostního rizika (§ 14 odst. 3 zákona o utajovaných informacích) postačí zjištění, že je pravděpodobné, že příslušná zákonem předvídaná skutková podstata byla naplněna. Může tomu tak být ovšem pouze v případě, že taková eventualita je nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění, a že se na základě dostupných údajů jeví být významně pravděpodobnější než jiná v úvahu připadající vysvětlení.“*
22. Informace obsahují popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušnou službou, popisují konkrétní jednání účastníka řízení, včetně jeho přesného časového rámce, jednání je popsáno do detailu a působí tím věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací též přesvědčivě. Popisované jednání účastníka řízení je také relevantní ve vztahu k důvodu tohoto rozhodnutí, kterým je nebezpečí, které účastník řízení představuje pro bezpečnost ČR a jejich obyvatel, a to tím, že směřuje proti nejzákladnějším hodnotám společnosti, které jsou chráněny trestním právem. Informace popisují konkrétní jednání účastníka řízení, která jsou ve svém souhrnu schopna přivodit nebezpečí pro ČR a její obyvatele. V informacích jsou uvedena konkrétní skutková zjištění. Informace popisují opakovaná jednání účastníka řízení, kterých se měl v průběhu posledních let soustavně dopouštět. Tyto informace pak zavdávají důvod se domnívat, že účastník řízení by mohl ohrozit bezpečnost státu i v budoucnu. Žalovaná na tak dospěla k závěru, že v případě účastníka řízení je dán důvod pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu a jejich obyvatel.
23. Povolení k trvalému pobytu se podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců zruší za předpokladu, že vydané rozhodnutí nebude mít nepřiměřený dopad do soukromého nebo rodinného života cizince.
24. Dne 26. 6. 2023 žalovaná obdržela vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, ve kterém se účastník řízení uvádí, že v roce 1996 se s rodinou přestěhovali do ČR. Od prvních dnů začal v ČR podnikat a navázal kontakty s podniky, kterým pomáhal vstoupit na trh v Běloruské republice, Ruské federaci, Kazachstánu, Uzbekistánu a Kyrgyzstánu. Pomáhal zajišťovat účast na obchodních výstavách a veletrzích v těchto zemích a pořádal odborné semináře. Spolupracoval s mnoha společnostmi a z ČR exportoval potraviny, výrobky lehkého průmyslu, sportovní zboží, automobily, náhradní díly, technologická zařízení a další. Do ČR dovážel obilí, dřevo, dřevěné domy, jedlou sodu, kovové výrobky a ropné produkty. V mnoha směrech pracoval jako prostředník mezi prodávajícími a kupujícími. Dále účastník řízení uvádí, že byl majitelem společnosti KxxxK, kterou následně prodal, protože mu společnost Chemoprojekt

dlužila 400 000 dolarů a nový majitel mu slíbil pomoc s vymáháním pohledávky, což se nakonec nepovedlo. Další jeho společnost je v konkurzu, a to z důvodu neúspěšné zakázky na výstavbu dřevěného domu. Společnost BxxxE s.r.o., kde byl společníkem, vlastnila pozemky v areálu xxx, kde měl se svými obchodními partnery bioplynovou stanici. Majitel farmy se dostal do insolvence a někteří lidé mu vyhrožovali a udávali na úřadech, tak následně tuto společnost prodal, včetně pozemků. Další jeho společnost BxxxS funguje od roku 1999 dodnes. V ČR má mnoho dlužníků, kteří své dluhy neplatí a využívají všech možných způsobů, jak se placení vyhnout. V roce 2019 mu z nezjištěných důvodů vyhořela kancelář a firemní auto v přístavu v xxx, kde měl xxx klub. Do dnešního dne nebyla zjištěna příčina požáru. Účastník řízení uvedl, že v ČR se choval vždy příkladně, dodržoval všechny zákony, vždy pracoval a řádně platil daně. Rozhodně nesouhlasí s formulací, že je špion a pracuje pro KGB v Bělorusku. Člověk, který to napsal, by měl být vázán na lidi usilující o získání majetku z insolvenčního řízení a vše činí pouze z důvodu, aby žalobce poškodil. Nevidí žádný důvod, proč by měl být zbaven trvalého pobytu v ČR.

25. K přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalovaná uvedla, že míra zásahu ani délka pobytu v ČR nepřeváží závažné informace o tom, že účastník řízení svým osobním jednáním ohrožuje bezpečnost ČR, tedy jeden z nejvýznamnějších veřejných zájmů. Porovnání intenzity ohrožení tohoto zájmu, plynoucího z utajovaných informací, s mírou intenzity zásahu do práva na soukromý život v ČR vyznívá ve prospěch ochrany bezpečnosti. Žalovaná vycházela z dostupných informací z informačních systémů, účastník ve svém vyjádření žádné bližší ani podrobnější údaje ke svému soukromému a rodinnému životu neuvedl. Je to přitom primárně právě účastník, který má případně uvést konkrétní okolnosti soukromého života, které by vydání rozhodnutí bránily.
26. V daném případě je nutno posoudit na jedné straně veřejný zájem daný zejména ochranou bezpečnosti státu a na druhé straně zejména soukromý a rodinný život cizince. Komise z cizineckého informačního systému a z obsahu předloženého spisového materiálu k osobě účastníka řízení zjistila, že povolení k trvalému pobytu občana 3. státu získal dne 12. 12. 2006 a na území ČR pobývají jeho dvě dospělé děti a manželka. Zrušení trvalého pobytu účastníku řízení nezakazuje kontakt s rodinou, ani s jakýmkoliv osobami, se kterými si během svého pobytu vytvořil vazby. Účastník řízení žije v ČR dlouhodobě, avšak za daných podmínek nelze délku pobytu považovat za skutečnost, která by mohla zapříčinit nezákonnost vydaného rozhodnutí s ohledem na to, že by mohl ohrozit bezpečnost státu. Pokud Komise shrne výše uvedené, převažují negativní zjištění v neprospěch cizince a zrušení trvalého pobytu je přiměřené okolnostem případu a je zcela na místě. Ani případné zhoršení ekonomické či sociální situace účastníka řízení v případě jeho vycestování není důvodem, který by převážil zájem společnosti na ochraně bezpečnosti státu a nezakládá nepřiměřenost rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu.
27. V souvislosti s posouzením přiměřenosti dopadu vydaného rozhodnutí žalovaná poukázala na znění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, kde je konstatováno, že intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, které si za dobu svého pobytu v ČR vytvořil, dosahuje jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR. Rovněž tak je možno poukázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1528/17, kde je uvedeno: „*Ústavní soud dodává, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu není srovnatelně přísným zásahem do rodinného a soukromého života stěžovatele jako vyboštění na dobu neurčitou. Stěžovatel tedy může znovu usilovat o získání jiného pobytového oprávnění na území ČR, byť nelze vyloučit, že může být příslušnými orgány přiblíženo k jeho trestní historii.*“
28. V daném případě vydaným rozhodnutím dojde pouze ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a následný zákaz pobytu na území ČR vysloven není. Žalovaná v tomto konkrétním případě při posuzování přiměřenosti, tedy „něčeho“ k „něčemu“, faktických okolností ve prospěch účastníka řízení a skutečností v jeho neprospěch, dospěla k závěru, že negativní

okolnosti, tak jak jsou popsány výše, převažují nad skutečnostmi ve prospěch účastníka řízení. Na základě uvedeného žalovaná konstatovala, že vydané rozhodnutí je přiměřené svým dopadem a v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Co se týče respektování soukromého a rodinného života účastníka řízení, podle názoru Komise nebyl tímto postupem porušen ani čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“). Správní orgán jako státní orgán ČR je samozřejmě povinen dbát mezinárodních závazků ČR, které mají přednost před zákonem (čl. 10 Ústavy ČR), tedy zamítavé rozhodnutí případně nevydat, jestliže by jím byl porušen závazek vyplývající z mezinárodního práva. Rozhodně však z žádného právního předpisu nevyplývá, že by byl správní orgán povinen se těmito závazky automaticky zabývat v odůvodnění každého svého rozhodnutí. V případě žádosti o vydání pobytového oprávnění, jeho prodloužení nebo zrušení, jde-li o mezinárodní závazky, přichází v úvahu pouze závazek na respektování soukromého a rodinného života uvedený v čl. 8 Úmluvy. Státní orgán podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy nemůže do výkonu tohoto práva na respektování soukromého a rodinného života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

29. Žalovaná dále konstatovala, že při rozhodování v uvedené věci vycházela i z § 2 odst. 4 správního řádu, aby vydané rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem. Ve veřejném zájmu rozhodně není, aby na území ČR pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který by mohl ohrozit bezpečnost státu. Komise také odkázala na rozsudek Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 462/03, kde je konstatováno, že je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území. Právo pobývat na území cizího státu v žádném případě není možno kvalifikovat jako základní lidské právo každého člověka. Nepatří tedy do kategorie základních práv a svobod chráněných ústavním pořádkem ČR. Tento názor potvrdil Ústavní soud i ve svém usnesení ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II ÚS 59/06, nebo ze dne 13. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1528/17, v nichž zdůraznil, že právo na udělení trvalého pobytu nepředstavuje ústavně chráněné základní právo.
30. S ohledem na výše uvedené žalovaná dospěla k závěru, že dopad tohoto rozhodnutí v konečném důsledku nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.
31. Komise tedy dospěla k závěru, že je v případě účastníka řízení naplněn důvod pro zrušení jeho trvalého pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu. Podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat. V tomto případě žalovaná stanovila lhůtu k vycestování 30 dní od právní moci rozhodnutí. Tuto lhůtu žalovaná vnímá jako dostatečnou pro to, aby účastník řízení z území ČR vycestoval.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

32. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
33. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo vnitřní věci zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva*

a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života cizince.

34. Podle § 169m zákona o pobytu cizinců písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí. Jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi. Vyjde-li v řízení na základě informace nebo stanoviska policie nebo zpravodajské služby České republiky, které jsou utajovanou informací, najevo, že cizinec ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost, územní celistvost, demokratické základy, životy nebo zdraví osob, nebo vede-li tato informace nebo toto stanovisko k důvodnému podezření, že by cizinec mohl při svém pobytu na území tyto hodnoty ohrozit, v informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza nebo v odůvodnění rozhodnutí podle tohoto zákona se pouze uvede, že důvodem neudělení víza nebo rozhodnutí je ohrožení bezpečnosti státu. Pokud je správní orgán v řízení podle tohoto zákona povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, v odůvodnění rozhodnutí podle věty první navíc uvede úvahy, kterými se při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu stanoviska, řídil; obsah stanoviska však v odůvodnění neuvádí.
35. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
36. Podle čl. 8 Úmluvy každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
37. Žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť z napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě jakých skutečností dospěla žalovaná ke skutkovým závěrům.
38. Této námitce soud nepřisvědčil. Ze znění ust. § 169m zákona o pobytu cizinců i z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že lze akceptovat skutečnost, že ani v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nejsou uvedeny utajované údaje, přičemž postačí, že je uveden odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a stupeň jejich utajení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 9/2010-102, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 4 As 41/2007-58, a ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008-63), což je zakotveno v § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pokud tedy v napadeném rozhodnutí nebyly podrobně konkretizovány důvody, pro které byl zrušeno povolení k trvalému pobytu, nelze takové rozhodnutí považovat za rozporné se zákonem, když je zřejmé, že v napadeném rozhodnutí byl uveden odkaz na příslušné zprávy zpravodajské služby.
39. Stejně tak byl správný postup žalované, pokud utajované informace uchovávala odděleně mimo správní spis, tento postup byl v souladu s ust. § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná přitom v souladu s tímto ustanovením odkázala na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení.
40. Žalobce namítal porušení § 36 odst. 3 správního řádu, kdy mělo být porušeno jeho právo seznámit se s podklady rozhodnutí, neboť utajené skutečnosti nebyly součástí správního spisu. Tato námitka není důvodná.

41. Podle § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a zážnamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.*
42. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že zásadním podkladem pro závěr o tom, že v daném případě byly naplněny podmínky ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jsou zjištění, která jsou obsažena v utajované části spisu. K utajení určitých informací přistupují správní orgány v případech, kdy existuje výrazný zájem státu na utajení zjištěných skutečností. Takový postup umožňuje zákon o ochraně utajovaných informací v ustanovení § 6 a následujících a zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 169m.
43. Problematikou utajení části spisu a odepření účastníku řízení se s obsahem této části seznámit, se zabývá již ustálená judikatura. K tomu lze odkázat například na náleží Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, ve kterém tento soud vyslovil, že „*není jisté možné, aby byl správní orgán pod záminkou absolutního zachování procesních práv účastníka nucen uvádět ve svých rozhodnutích skutečnosti, které by mohly obrozit zájem státu, efektivitu práce zpravodajských služeb či policejních složek, anebo bezpečnost jejich agentů či třetích osob*“. Je totiž třeba vzít v potaz legitimní veřejný zájem na ochraně utajovaných informací a neuvádět do rozhodnutí takové důvody, jejichž zveřejnění by tento zájem ohrožovalo.
44. Ustanovení § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců omezuje procesní práva cizince i rozsah odůvodnění správního rozhodnutí. Dané ustanovení sice představuje dílčí zvláštní úpravu oproti obecné úpravě správního řádu, nicméně použitelnost § 36 odst. 3 správního řádu nevylučuje. Z ust. § 36 odst. 3 věty druhé s. ř. s. vyplývá, že seznámení se účastníka s podklady obsahujícími utajované informace je možné pouze v omezené míře, aby to nezmařilo účel utajení, přičemž je navíc třeba vyjádření orgánu, který takové podklady poskytl.
45. V rozsudku ze dne 16. 2. 2022, č. j. 6 Azs 352/2021-38, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „*Jeví se rovněž v takových případech jako vhodné, aby rozhodující orgány daly prostor k vyjádření se k otázce, jaké informace je možné účastníkovi řízení sdělit, orgánům, od nichž tyto utajované informace obdržely. Lze se totiž domnívat, že původce utajované informace může nejlépe posoudit otázku vyvážení výše uvedených zájmů, zejména v jaké míře musí obsah informace zůstat zcela utajen.*“
46. Žalovaná v tomto smyslu postupovala, založila do spisu záznam ze dne 28. 2. 2023, a to na základě vyjádření původce o tom, jaké informace lze žalobci sdělit; v tomto záznamu žalovaná informovala žalobce o tom, co v obecné rovině z utajovaných informací vyplývá. Žalobce se pak s obsahem správního spisu seznámil dne 30. 5. 2023. Žalovaná je sama vázána zákonem o ochraně utajovaných informací a není oprávněna prozrazovat jejich obsah nad rámec toho, s čím bylo možné žalobce dle původce utajované informace seznámit. V tomto smyslu tak k porušení § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo, neboť samotné utajované podklady nebylo možné žalobci zpřístupnit.
47. Žalobce dále v žalobě vyjádřil pochybnosti, zda se žalovaná vskutku postavila k obsahu utajované informace v souladu se závěry konstantní judikatury.
48. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2021, č. j. 10 Azs 270/2021-54, č. 4279/2022 Sb.: „*Rozhoduje-li správní orgán v pobytových věcech cizince pobývajícího na území České republiky na základě obsahu utajované informace [zde zamítnutí žádosti cizince o vydání povolení k trvalému*

pobytu podle § 75 odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky], má v každém případě povinnost seznámit cizince alespoň s podstatou důvodů, které z utajované informace plynou.“ K tomu rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021-47.

49. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2022, č. j. 4 Azs 400/2021-29 k výkladu § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců uvedl: *„Předmětné ustanovení zároveň obsahuje v podstatě dva požadavky. První požadavek (povinnost správního orgánu uvést v odůvodnění rozhodnutí odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení) je důležitý jednak z pohledu přezkumu odvolacím orgánem, jednak z pohledu přezkumu správními soudy, které přezkoumávají podklady rozhodnutí do značné míry samostatně, nezávisle na žalobních námítkách. Ovšem nelze pomíjet ani druhý zákonný požadavek uvedený v § 169m odst. 2 větě druhé zákona o pobytu cizinců. Správní orgán, byť v rozhodnutí vychází z utajovaných informací, nemůže rezignovat na odůvodnění s poukazem na to, že vše je „schováno“ v utajovaných podkladech. Právě naopak, i ve vztahu k utajovaným informacím musí správní orgán rozvést alespoň nějaké úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení. Stejně tak musí rozvést důvody vydání rozhodnutí, byť obojí pouze v tom rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi. Jde tedy o to, aby správní orgán vydal alespoň v nějaké míře přezkoumatelné rozhodnutí, které bude určitým způsobem hodnotit utajované informace, aniž obroží jejich charakter a důvody jejich utajení. Správní orgán by měl v této souvislosti v odůvodnění výslovně uvést též podstatu důvodů, na kterých své rozhodnutí založil, respektive skutečnosti, které z utajovaných informací v obecné rovině plynou. Jen tak může správní orgán zachovat minimální požadavky na kontradiktornost řízení, jak o tom hovoří Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 4. 6. 2013, ve věci C-300/11, ZZ s odkazem na čl. 47 Listiny EU, podle něhož adresát rozhodnutí musí mít možnost seznámit se s důvody přijatého rozhodnutí, které se ho týká, buď přečtením samotného rozhodnutí, nebo na základě sdělení těchto důvodů na jeho žádost, „aby mu tak bylo umožněno hájit svá práva za co nejpříznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné obrátit se na příslušný soud, jakož i k tomu, aby byl tento soud plně schopen provést přezkum legality dotčeného aktu“. Povinnost správního orgánu sdělit alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti (rozhodující skutkové okolnosti na rozdíl od hodnocení právních otázek) z utajovaných podkladů vyplývají, má svůj základ právě v požadavcích unijního práva.“*
50. Soud shledal, že žalovaná požadavkům nastíněným shora uvedenou judikaturou na sdělení podstaty důvodů, které z utajovaných informací v obecné rovině plynou, dostála, když žalobci na základě souhlasu původce informace (určité zpravodajské služby České republiky) sdělila, že z důvodu vytvoření vazeb na zpravodajskou službu Běloruské republiky existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. Soud shledal, že taková informace není pouhým opakováním zákonného důvodu, jde o sdělení dostatečně konkretizované a nijak paušalizované, aby žalobce získal alespoň v základních rysech představu, na jakých důvodech je založeno napadené rozhodnutí. Soud k tomu též poznamenává, že otázku, zda správní orgány sdělily účastníku řízení dostatečně alespoň v obecnosti podstatu důvodů, které jsou obsaženy v utajovaném podkladu, je nutno hodnotit vždy individuálně a s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem každého případu; nelze proto činit žádné obecné závěry stran toho, jaké informace mají být účastníku řízení z utajovaných podkladů zpřístupněny (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021-47, č. 4328/2022 Sb. NSS, ze dne 16. 2. 2022, č. j. 6 Azs 352/2021-38, ze dne 29. 3. 2022, č. j. 4 Azs 405/2021-29, a ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42).
51. Toto sdělení podstaty důvodů je v souladu i s příslušnou judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) a Soudního dvora Evropské unie. Konkrétně dle rozsudku velkého senátu Soudního dvora ze dne 4. 6. 2013, ZZ, C-300/11 soud musí v každém případě zajistit, aby dotčená osoba byla informována o „podstatě důvodů“, které jsou základem pro sporné rozhodnutí, „způsobem, který náležitě zohlední nutnost zachování důvěrnosti důkazů“, což v daném případě bylo naplněno. Obdobně dle rozsudku velkého senátu ESLP ze dne 15. 10. 2020 ve věci *Muhammad a Muhammad proti Rumunsku* (stížnost č. 80982/12) správní orgány musí informovat cizince alespoň o podstatě vznesených obvinění, této problematice se týká též

rozsudek ESLP ze dne 9. 3. 2021 ve věci *Hassine proti Rumunsku* (č. 36328/13), kdy cizinci bylo pouze zcela obecně sděleno, že je nežádoucí osobou kvůli ohrožení národní bezpečnosti. Daná námitka tak rovněž není důvodná.

52. Stran přezkumu napadeného rozhodnutí ve vztahu k hodnocení utajovaných informací vyšel soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, který se zabývá bezpečnostním řízením (zrušením platnosti osvědčení pro stupeň utajení přísně tajné), nicméně jeho závěry týkající se odeprání přístupu k utajovaným informacím účastníkovi řízení jsou plně aplikovatelné i na projednávanou věc. Jelikož žalobce nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li, co je jejich obsahem, musí to být soud, který „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými.
53. Soud se s utajovanou částí správního spisu podrobně seznámil a po posouzení obsahu utajovaných informací dospěl k závěru, že představují dostatečnou oporu pro závěr žalované o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. Z obsahu obou utajovaných informací vedených žalovanou pod sp. zn. D67/2022-OAM a sp. zn. D18/2023-OAM je seznatelné, proč žalovaná k výše uvedenému závěru došla, tyto podklady soud považuje z hlediska daného závěru za dostačující. Soud ve shodě s žalovanou shledal, že utajované informace obsahují popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušnou službou, popisují konkrétní jednání žalobce, a to do detailu, jsou zasazeny do časového rámce, čímž působí věrohodně a přesvědčivě, jsou prosty názorů a domněnek, naopak je jejich obsahem reprodukce konkrétních skutkových zjištění, tento obsah vystihuje nenáhodný a dlouhodobý charakter aktivit žalobce. Ve shodě s žalovanou má soud za to, že tyto aktivity směřují proti bezpečnostním zájmům ČR, přičemž dané podklady poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu z důvodu jeho vazeb na zpravodajskou službu Běloruské republiky.
54. Soud si je vědom příslušné judikatury, dle které není oprávněn přezkoumávat pravdivost utajované informace (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2019 č.j. 9 Azs 81/2019), nicméně musí hodnotit její věrohodnost, přesvědčivost a relevanci. Nejvyššího správního soudu k tomu v rozsudku ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021-47, uvedl: „*Nejvyšší správní soud v případě rozhodování na základě utajovaných informací konstantně judikuje, že listiny v utajovaných podkladech nemohou být pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu v podkladech zachyceného a soudem ověřitelného. Správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost skutečností v utajovaných podkladech uvedených a jejich význam ve vztahu ke sporné věci (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, bod 32). Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k němu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné, ne vyfabulované. Tyto informace musí poskytovat dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. výše uvedený rozsudek 2 Azs 259/2019, bod 22).*“ K tomu srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2022, č. j. 8 Azs 230/2020-48, či ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28.
55. Soud se tak zabýval otázkou, zda jsou skutečnosti uvedené v samotných utajovaných podkladech dostatečně individualizovány, přičemž shledal, že jsou dostatečně určité popsána konkrétní jednání žalobce, které jsou zasazena do určitého skutkového, časového a místního rámce, přičemž se jedná o určité delší časové období, nejde tak o činnost nahodilou. Nejedná se ani o pouhé názory či domněnky zpracovatele, je obsažen popis zdroje získaných informací. S ohledem na to a na celkový kontext popsany v těchto informacích soud považuje dané informace za dostatečně věrohodné a přesvědčivé pro přijetí závěru o žalobci jako nositeli bezpečnostního rizika pro ČR.

56. Žalobce v návaznosti na seznámení se s podklady pro rozhodnutí poskytl žalované rozsáhlé vyjádření ze dne 26. 6. 2023, kde poukazoval na okolnosti svého pobytu v ČR, podrobně popsal zejména své podnikatelské aktivity, přičemž se snažil závěry žalované vyvrátit. Namítanou trestní i přestupkovou zachovalost žalobce žalovaná nijak nerozporovala, tyto skutečnosti jí byly známy z úřední činnosti, nicméně poukázala na to, že možnost aplikace ustanovení ohledně rizika ohrožení bezpečnosti státu se neodvíjí od existence trestního stíhání či obvinění žalobce orgány činnými v trestním řízení. Soud s tímto odůvodněním souhlasí, je nerozhodné, zda je žalobce trestně zachovalý, neboť dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců postačuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu, což není nijak navázáno na případné trestní stíhání či odsouzení cizince, zákon o pobytu cizinců přitom obsahuje samostatná ustanovení, dle nichž lze zrušit/neprodloužit pobytové oprávnění, spáchal-li cizinec trestný čin.
57. Žalobce výslovně v žalobě nezpochybňoval posouzení zásahu do soukromého a rodinného života, avšak v žalobě uvedl, že má v ČR veškeré zázemí, práci, je zde zakotven sociálně i kulturně, soud tedy považuje za vhodné se vyjádřit i k tomuto aspektu napadeného rozhodnutí.
58. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí na základě požadavků § 77 odst. 2 písm. a) a § 174a zákona o pobytu cizinců zabývala též posouzením přiměřenosti z hlediska dopadů do soukromého a osobního života žalobce, uvedla, že žalobce v řízení ve svém vyjádření žádné bližší ani podrobnější údaje ke svému soukromému a rodinnému životu neuvedl, přitom je to primárně právě účastník řízení, který má případně uvést konkrétní okolnosti soukromého života, které by vydání rozhodnutí bránily. Žalovaná vycházela zejména z dostupných informací z informačních systémů. Soud konstatuje, že závěry žalované lze potvrdit. Žalobce ve svém vyjádření ze dne 26. 6. 2023 popisoval zejména své podnikatelské aktivity, z tohoto vyjádření nelze dovodit, proč by zrušení trvalého pobytu mělo být nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. V žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě pak žalobce rozvedl, že je zde plně integrován, bydlí zde i se svojí celou rodinou (se svojí manželkou a dvěma dětmi, všichni mají též povolen na území ČR trvalý pobyt, což žalobce doložil povoleními k pobytu), žalobce v ČR žije 27 let, již od počátku pobytu zde podniká (je jednatelem a společníkem ve třech společnostech s ručením omezením, což žalobce doložil výpisy z obchodního rejstříku), má stabilní sociální a pracovní zázemí (včetně obchodních vztahů), tedy pevné vazby, které by byly jeho vycestováním přetřhány. Výpisy z obchodního rejstříku a průkazy povolení k pobytu manželky a obou dětí žalobce soud provedl při jednání k důkazu.
59. Soud konstatuje, že samotná skutečnost, že žalobce na území ČR má manželku a již dospělé děti (narozené roku xxx a xxx) s pobytovým oprávněním, nenasvědčuje bez dalšího nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, žalobce k těmto skutečnostem jakékoliv bližší informace netvrdí. Také skutečnost, že žalobce je společníkem a jednatelem ve třech společnostech s ručením omezením nnesvědčí sama o sobě pro nepřiměřenost zásahu. Soud si je vědom velmi dlouhého legálního pobytu žalobce na území ČR, kdy je zcela pochopitelné, že za tuto dobu si žalobce vytvořil na území ČR určité vazby, žalobce však netvrdí, proč by v rodinném či pracovním životě nemohl pokračovat ve své vlasti. Také je nutno konstatovat, že délka pobytu na území je pouze jedním z hledisek podle § 174a zákona o pobytu cizinců, nemůže jít o hledisko jediné, převažující a hodnocené izolovaně.
60. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30: *„Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženímhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženímhodného jednání vyvarovat.“* Dále zde soud uvedl: *„Na druhou stranu tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti*

realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Z tvrzení žalobce pak v nyní řešené věci nelze nemožnost realizace jeho rodinného života v zemi původu (a to všech členů jeho rodiny) jakkoliv dovodit. Naopak, přestěhování stěžovatele a s ním případně jeho manželky a dětí do Vietnamu a jejich společnému životu tam nic nebrání.“ K tomu srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2021, č. j. 10 Azs 177/2021-64.

61. Obdobně, v posuzovaném případě sice dojde k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, který nebude moci na území ČR pokračovat v soužití s manželkou a jejich zletilými dětmi. Na druhou stranu tím žalobce a jeho rodinní příslušníci nejsou zcela zbaveni možnosti dále vést svůj rodinný život, nebyly tvrzeny žádné překážky, proč by svůj rodinný život nemohli dále rozvíjet v domovském státě žalobce, či v jiném státě, který jim pobyt umožní. V daném případě ochrana společnosti převažuje nad soukromými zájmy žalobce, které sice z hlediska rodinných poměrů nejsou bezvýznamné, avšak ve svém souhrnu není zásah do soukromého a rodinného života žalobce nepřiměřený ve srovnání s dotčeným veřejným zájmem.
62. S ohledem na všechny shora uvedené důvody soud žalobu dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
63. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.S.

Praha 2. listopadu 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J.S.